

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΧΘΕΣ

Σαν σήμερα πριν 30 χρόνια άρχισα τη συνεργασία μου με τη σελίδα 11

Οταν άρχισα τη νέα σελίδα τής ζωής μου στον «Κόσμο» στις 29 Οκτωβρίου 1989, ήταν ομογένεια στην Αυστραλία ήταν ακόμη δικαιούμενη ανάμεσα σε «παπαδικούς» και «κοινοτικούς», ύστερα από την αποσκότωση των Κοινότητων Αντελάϊντ και NNO με τις ομογάλακτες μικρότερες κοινότητες το 1958 από την Αρχιεπισκοπή.

Ολοι γνωρίζουμε τις συνέπειες από το εκκλησιαστικό πρόβλημα, που μόνο εκκλησιαστικό δεν ήταν όπως ομολόγησε κάποιος κομμουνιστής πήγετης που το χαρακτήρισε «ταξικό αγώνα». Λες και δεν υπήρχαν άλλα προβλήματα στην αυστραλιανή κοινωνία για ταξικούς αγώνες, όμως στην αποσκότωση δεν πρωταγωνίστησαν οι κομμουνιστές, τουλάχιστον στο Αντελάϊντ όπου η τοπική Κοινότητα ακόμη κάνει «θρησκευτικά πειράματα» απορρίπτοντας την πρόταση συμφιλίωσης από την Αρχιεπισκοπή. Ούτε ο πρόεδρος τής Κοινότητας Αντελάϊντ τότε Μιλτιάδης Χατζηβασιλείου (καμμία συγγένεια), ούτε τα μέλη του δ.σ. της ήταν καν αριστεροί, απλά αντέδρασαν μαζί με την Καστελλορίζιανή πατριά στις φήμες ότι ο τότε Αρχιεπίσκοπος Ιεζεκιήλ θα εφάρμοζε το Σύστημα Αμερικής, οι Κοινότητες θα γίνονταν Ευρώπες και οι εκκλησίες θα ανήκαν στην Εκκλησία, οι πιστοί θα πλήρωναν μεγάλα ποσά για τα βαφτίσια, τούς γάμους, τις κηδείες κλπ. Με την αποσκότωση δημιουργήθηκαν προβλήματα σε οικογένειες επειδή οι γάμοι στις σχισματικές εκκλησίες δεν αναγνωρίζονταν, ακόμη και δικάστηκαν οικογένειες με διαφορετικές απόψεις για το πρόβλημα, είχαμε διπλούς εορτασμούς στις εθνικές γιορτές κλπ.

Μετά τη συμφιλίωση τού «Κόσμου» με την Κοινότητα, στόχος μου ήταν η συμφιλίωση στην ομογένεια, αλλά εκεί βρήκα τού στην αδιαλλαξία του Αοίδιμου κυρού Στυλιανού και τη δισταχτικότητα των κοινοτικών να συζητήσουν μαζί του. Το πρόβλημα κορυφώθηκε με την παράλογη και επιπλαινη εισπήδηση τού Πατριαρχείου Ιεροσολύμων στην Αυστραλία και την ακαριαία αντίδραση του Οικουμενικού Πατριαρχείου, που το ανάγκασε να αποχωρήσει για να αποφύγει το διασυρμό.

Ομως, η κυβέρνηση Κωνσταντίνου Μπισσάκη ανησυχούσε για την αποδυνάμωση τής ομογένειας λόγω του δικαιομού και κάλεσε στην Αθήνα τόσο τους κοινοτικούς πήγετες, όσο και το Οικουμενικό Πατριαρχείο για να συζητήσουν τη διαφορές τους και να βρουν τη χρυσή τομή. Πρόεδρος τής σύσκεψης ήταν η υφυπουργός Εξωτερικών, Βιργίνια Τσουδερού, όπως έγραψα χθες μια αρχόντισσα τής πολιτικής που τήρησε μια ουδέτερη στάση και επέβαλε την τάξη όταν παρεκτρέπονταν οι σύνεδροι.

Υπέρα από πολλές και πολύωρες έντονες συζητήσεις, οι δύο πλευρές υπέγραψαν μια συμφωνία που προέβλεπε μεταξύ άλλων ότι οι Κοινότητες θα αναγνωρίζαν σαν πνευματικό πήγετη τον εκάστοτε Αρχιεπίσκοπο, ο οποίος θα αναγνώριζε την ανεξαρτησία των Κοινότητων και την ιδιοκτησία των περιουσιών τους. Ομως η συμφωνία αυτή

Τα ολυμπιακά μετάλλια στους Αγώνες στο Τόκιο το 2020 με τη θέα Νίκη στην μια όψη, ύστερα από την αντίδρασή μας στην απεικόνιση του αιματοβαμμένου Κολοσσαίου στα μετάλλια πριν το 2004.

θα έπρεπε να εγκριθεί σε γενικές συνελεύσεις των μελών τους, οπότε άρχισαν και οι καυγάδες, ανάμεσα σε κοινοτικούς που ήθελαν τη Συμφωνία τής Αθήνας και αυτούς που την απέρριπταν μετά βδελυμάτιας. Ο Στυλιανός ήταν εναντίον τής Συμφωνίας και παραδόξως συμφώνησε μαζί του η Κοινότητα Αντελάϊντ με κάποιες άλλες μικρές κοινότητες, ενώ υπέρ τής Συμφωνίας ήταν το δ.σ. τής Κοινότητας NNO με την σελίδα 11 στον «Κόσμο» στο πλευρό του.

Ήταν μια μάχη που δώσαμε με πάθος ενάντια σε μια σκληρή αντίδραση χωρίς όρια, με συκοφαντίες και με ανίερες συμμαχίες κορυφαίων κομμουνιστών με τους Αγιοπαυλίτες επειδή μισούσαν τον Στυλιανό. Ο Νίκος Παπανικήτας πλήρωσε μεγάλο κόστος και κατασκοφαντίθηκε από πρώην συντρόφους του στο ΚΚΑ, αλλά όταν έπρεπε να καταθέσουν επίσημα τις καταγγελίες τους εξαφανίστηκαν και τελικά παραιτήθηκαν από το Κόμμα όταν τους συμβούλεψε να μελετήσουν καλά την Συμφωνία πριν την απορρίψουν. Βέβαια, στην υπόθεση αναμείχθηκαν τα τοπικά ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ υποστηρίζοντας την απόρριψη τής Συμφωνίας, αρχίζοντας την μαζική εγγραφή νέων μελών στην Κοινότητα, μια τακτική που ακολούθησε το διοικητικό συμβούλιο τού Χάρη Δανάλη, επιβλητικός πήγετης μαζί με την αταλάντευτη Παπανικήτα στις δύσκολες ώρες.

Η σκληρή σύγκρουση φάνηκε στις δύο γενικές συνελεύσεις με οχλαγωγία, με ύβρεις και ψευδείς καταγγελίες, κάποιος τόλμησε να χαρακτηρίσει «προδότες» το δ.σ. και παραλίγο να δούμε βίαιες σκηνές. Εμείς, από τη σελίδα 11 συμπαρασταθήκαμε στο συμβούλιο και βοηθήσαμε να ψηφίσει υπέρ τής Συμφωνίας τής Αθήνας η πλειοψηφία των μελών τής Κοινότητας. Ομως ήταν μια νίκη χωρίς αντίκρυσμα, αφού την απέρριψαν οι Κοινότητες Αντελάϊντ και ΣΙΑ.

Αλλά περισσότερα από τη σελίδα 11 είχε και άλλα θέματα ν' ασχοληθεί, εκτός από τους καυγάδες στην παροικία, δημοσιεύοντας δεκάδες συνεντεύξεις με εκκλησιαστικούς, πολιτικούς και παροικιακούς παραγόντες, πρωθιές που ρεπορτάζ πολιτιστικές και κοινωνικές εκδηλώσεις των οργανώσεων και

φορέων μας, ή τα εγκαίνια μεγάλων έργων μας, σχολιάζοντας την πολιτική και οικονομική επικαιρότητα στην Ελλάδα και Αυστραλία και απαντώντας στις προκλήσεις των αντιπάλων μας. Ομως, είναι πρακτικά αδύνατο να αναφερθώ σε μια ζωή 30 χρόνων στη σελίδα 11 με τρία άρθρα, γι' αυτό ασχολούμαι μόνο με τα καυτά θέματα που ουμάδεψαν την παροικία μας και πώς τα αντιμετωπίσαμε.

Οπως τα Ολυμπιακά μετάλλια στους Αγώνες τού Σίδνεϊ που απεικόνιζαν το αιματοβαμμένο Κολοσσαίο στην Ρώμη που πρώτοι το καταγγείλαμε, έγινε παγκόσμιο θέμα και πανικοβλήθηκε η οργανωτική επιτροπή των Ολυμπιακών Αγώνων. Μόνο οι προξενικές αρχές στο Σίδνεϊ, η ελληνική κυβέρνηση και τα ελληνικά ΜΜΕ, αγνόσαν ένα θέμα αποκλειστικά ελληνικό, μια προσβολή στο θεομό των Ολυμπιακών Αγώνων που άρχισαν στην Ελλάδα. Πάντως, με την παρέμβασή μας, η ΔΟΕ αναγκάστηκε ν' αλλάξει το σχέδιο των ολυμπιακών μεταλλίων και αντί για το Κολοσσαίο τώρα έχουν ελληνικό μοτίβο. Από τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας το 2004 και για όλους τους μελλοντικούς, την μία όψη των μεταλλίων πρέπει να κοσμεί η θέα Νίκη στο Καλλιμάρμαρο με φόντο τον Παρθενώνα και αυτό οφείλεται στην εκστρατεία μας, χωρίς καμμία βοήθεια από την ελληνική κράτος και συμπαράσταση από τα ελληνικά ΜΜΕ. Γι' αυτό και πολλά άλλα επιτεύγματα ο «Ο Κόσμος» δικαιολόγησε εμφατικά την ύπαρξή του τα τελευταία 37 χρόνια και συνεχίζει να το κάνει με τη νέα φρουρά στο τιμόνι.

ΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ: Η πονεμένη ιστορία τού ΣΑΕ και η περιπέτειά μου επειδή προσπάθησα μάταια να το σώσω από τον κίνδυνο θανάτου, μαζί με το μέλλον τού παροικιακού Τύπου, απαντώντας στο ερώτημα «υπάρχει μέλλον για τα ελληνικά ΜΜΕ και πόσο σύντομο ή μακρύ θα είναι;», όπως το βλέπω εγώ δηλαδή αν το ποτέρι είναι μισογεμάτο ή μισοάδειο...

Καλό!

**Μέχρι να έρθει εκείνη
η μέρα που θα τα
θυμόμαστε όλα αυτά
και θα γελάμε, θά' χουμε
ρίζει πολύ κλάμα**

Ακόμη ένα:

- Γιατί με σταματάσατε κύριε αστυνόμε μου;
- Επειδή τρέχατε με 160!
- Καλέ φαντάσματα βλέπετε; Πού είναι οι άλλοι 159, μόνη μου είμαι στο αυτοκίνητο...